

I Bogen har Forf. nemlig vendt op og ned paa det praktiske Forhold mellem Mand og Kvinde og sat denne sidste paa den raadende Plads.

Det er »Mor«, der køber og sælger, det er »Mor«, der eneraadende og myndigt bestemmer over alt og alle uden at spørge — eller behøve at spørge — »Far«, der myg og forskræmt fra sin Krog følger og bøjer sig under Tyraniet.

Det er i denne Bog »Døtrene«, der, som den mest naturlige Ting af Verden og for den af »Far« bragte Medgift uddannes til at kunne skaffe sig og sine et godt Udkomme, medens »Sønnen« træller og slider i Hjemmet og, som eneste Løn, stadig faar at høre, hvor megen Tak han skylder sin bandende, hykleriske »Mor« og som stadig — hver Gang den himmelraabende Uret, han lider, kalder retfærdig Vrede frem hos ham — maa bøje sit unge Sind under Aaget og ydmygt tier — — »for Fars Skyld«, hvis eneste Trøst han i al denne Uhygge er.

Til at begynde med virker dette Paa-fund irriterende, men det er paa den anden Side Bogens *eneste* Styrke. Netop dét, at man har saa ondt ved at finde sig til Rette i disse *uvirkelige* Forhold, maner til Eftertanke om de *virkelige*, og man stilles ubønhørligt Ansigt til Ansigt med den Uret og Ondskab, som *kan* trives i Ly af Love og Fordomme.

Det er en Bog som man — tiltrods for dens idelige Gentagelser og noget ujævne Sprog — dog husker en rum Tid efter, at man har læst den.

Anden Del: »Under Dommen« virker svagt.

Første Halvdel af den er en fortsat — lidt trættende — Skildring af Lumpenhed og usselt Had hos dem, der har Magten.

I sidste Halvdel grunder Forf. over, hvorledes *Dommen* vil falde over dem, der ikke vil gøre deres Uret god igen, dem der fra Retfærdighedens Gud faar Svaret: »Jeg kendte Eder aldrig, I som øver Uret.«

Th. D.

»Den personlige Skole«. Af fhv. Skolebestyrer, Professor H. C. Frederiksen i Ordrup.

Det er en ganske fortrinlig Bog med mange værdifulde Kapitler, det ene mer fængslende end det andet. Den burde læses af alle Skoleautoriteterne og i de mange Hjem, som sender deres Børn i Skole, læ-

ses med den fulde Forstaaelse, Indholdet fortjener. Forfatteren har Ret i sine Paa-stande om, at den nuværende Skoleordning trænger til friere Reform; først og fremmest for Slægtens Helheds Skyld. Slægten trænger ogsaa mer til virkelig menneskelig Udvikling og Dannelse end til udelukkende at fyldes med Bogdannelse. Tiden er saa ynkelig fattig paa helstøbte og stærke Personligheder, »hærdede til Fingerspidserne«; om der ad de pædagogiske Veje, Forfatteren anviser i sin Bog, kunde opfostres forædle Individualiteter, vilde megen ny Jord blive indvundet i Danmarks Land.

Et af de sidste Kapitler hedder: »Et Skridt ind i Fremtiden«. Det ligefrem lyser af Kærlighed, Begejstring og Tro til, at Ønskerne og Drømmene nok skal blive til Virkelighed lidt efter lidt. Saa bliver der højt til Loftet og vidt til Væggene i Fremtidens ny, personlige Skoler, hvor alt det gamle, der ikke længer duede, er bleven nyt under de bedste Forudsætninger fra Lærernes, Elevernes og Forældrenes Standpunkter. Gid den gamle, erfarne Skolemesters Tanker maa blive støttede og bære Frugt, og at Bogens Sandheder maa blive udnyttede til Børnenes harmoniske Vækst og Velsignelse i legemlig, sjælelig og aandelig Retning!

S. H.

Vort Arbejde — vort Blad.

I »Kv. og Samf.« Nr. 15 udtalte Hr. Karstensen fra Vordingborg sig temmelig ned-sættende om de Beretninger fra Kredsene, der fra Tid til anden findes i vort Blad.

Det skal villigt indrømmes, at saadanne tørre Meddelelser ikke er særlig interessante, men de har dog en Berettigelse, som jeg synes ligger lige for, og jeg har med Undren lagt Mærke til at ikke en af vore mange Formænd (er det ikke over 100?) har haft et eneste Ord til Forsvar.

Nu har der i sidste Nummer hævet sig en Røst herom, og dette har givet mig Lyst til at sige, hvad jeg tænkte, da jeg læste Hr. K.s Kritik.

Det er jo forstaaeligt, at det vanskeligt kan interessere Medlemmer i Vording-borg, om Fru Petersen er valgt til Kasserer